

SLOVENSKI NAROD.

Izbija vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računano se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petičvrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši. „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Naša narodna ravnopravnost.

(Konec.)

Glavna ovira slovenskemu uradovanju bilo je pomanjkanje slovenskih tiskovin, kajti v okrožji Graške deželne nadsodnije morale so vse sodnije svojo potrebo na raznih tiskovinah naročati pri deželni nadsodnji. Kdo naj bi si upal naročiti slovenskih tiskovin, ko je vsakdo znal, kako nemilostno se gleda slovensko uradovanje. Ekscelenca Waser pa tudi ni dopuščal, da bi se od kod drugod naročale tiskovine, da se ne odtegne zaslužek Graški Leykamovi tiskarni.

Leta 1881 je torej jeden slovenskih državnih poslancev, kateri se je za to stvar najbolj zanimal, stopil v dogovor z državno tiskarno na Dunaji, ki je bila pripravljena slovenske tiskovine po isti ceni, kakor nemške zalagati, ako justično ministerstvo to želi. Obrazce slovenskih tiskovin v kazenskem postopanju izdelal je g. dr. F., tačas adjunkt v P. na Štajerskem, pregledali so jih še drugi uradniki in jezikoslovci in državna tiskarna jih je potem natisnala. Z ukazom od 1. decembra 1881, št. 19.230 pa je justično ministerstvo predsedstvu Graške deželne nadsodnije naznanilo, da je državna tiskarna založila slovenske tiskovine. Ekscelenca Waser je s okrožnico od 2. januarja 1882, št. 9221 naznanil ministerski ukaz podrejenim sodnijam, toda z dostavkom, da se smejo slovenske tiskovine v zmislu ukaza od 15. marca 1862 le rabiti v občevanji s strankami, ki so samo slovensčine zmožne in da sploh za leto 1882, ker so nemške tiskovine že razposlane, ni več mogoče naročiti slovenskih. Torej naj sodnije šele za leto 1883 predložijo svoja naročila za slovenske tiskovine. Spet je moralo justično ministerstvo vmes posegati in ukazati, da naj sodnije slovenske tiskovine naročajo naravnost pri državnih tiskarni.

Še do dandanes pa vprašanje slovenskih tiskovin za sodnije ni popolnem rešeno, kajti manka jih še nekoliko za kazensko, večina pa za civilno-pravno postopanje. Lani vzpomladi je justično ministerstvo znova naročilo Graški deželni nadsodnji, da naj vse še potrebne tiskovine preskrbi in sicer v sporazumljenji s predsednikom Ljubljanske deželne sodnije g. Kočevarjem, kot znanim veččakom in dobrim poznavateljem slovenskega jezika. Delo je menda končano in upati smemo, da do-

bimo jedenkrat vse za slovensko uradovanje pri sodnijah potrebne tiskovine.

Za sodnije imamo torej dovolj jasne jezikovne naredbe, samo, da bi se jih držalo uradniško osebje. Zvršitev pa bi bila še hitrejša, ko bi Slovenci sami povsod zahtevali, da se naj pri sodnijah ravnajo po ministerskih naredbah. Dokler pa so Slovenci pripravljani, v nemškem jeziku spisani zapisnik, vsako nemško pogodbo itd. podpisavati, ne smemo zabavljati na uradnike, ako jim ni mar za slovensko uradovanje.

Prestopimo k političkim in finančnim uradom. Ker razen sodnikov vsi drugi državni uradniki neso nezavisni, morajo se ravnati po ministerskih ukazih in zato ni bilo slišati nikdar od tacega upora proti ministerskim naredbam, kakršnega so se upali delati nekateri sodnijski uradniki Pražaku. Na še omenjeno interpelacijo dr. Vošnjaka l. 1868 v štajerskem deželnem zboru odgovoril je namestnik Mecsery, da je izdal 19. avgusta 1867, št. 2175 na vse c. kr. okrajne predstojnike na slovenskem Štajerskem sledečo naredbo:

„Minister notranjih zadev je z ukazom od 8. avgusta 1867, št. 3986 ukazal, da morajo političke oblasti uloge spisane v slovenskem jeziku ne le brez ovir vsprejemati, ampak v prvi stopnji (instanci) tudi v tem jeziku reševati, da morajo vabila, uradna pisma in ukaze osebam, ki so le slovensčine zmožne, izdajati v istem jeziku; zapisnike s tacimi osebami ali strankami, katere to izrečno želé, spisavati le v slovenskem jeziku in sploh se nasproti slovenskemu prebivalstvu tako obnašati, da se izogibajo vsem opravičenim pritožbam. Ob jednem ukazalo se je deželni personalni komisiji, da naj uradno osebje primerno prestavlja, ko bi v njegovi sestavi bila opovira, da se ukaz ne more točno izvrševati.“

Namestnik Mecsery je še dostavljal, da se jo tudi pri nastavljanji finančnih uradnikov zahtevalo znanje slovenskega jezika in da njemu ni došla nobena pritožba o nedostatkih, kateri bi se bili dogodili zaradi nezadostnega znanja slovenskega jezika v občevanji davkarjev z občinstvom.

Ministerski ukaz od 6. avgusta 1867 št. 3986 velja še dandanes in je v narodnem oziru ugodnejši od enakih ukazov justičnega ministerstva, ker ne omejuje slovenskega uradovanja na stranke, ki so

le slovensčine zmožne, ampak ga ukazuje tudi v tem slučaju, ako stranka želi slovensk zapisnik ali slovensk odlok. Ako torej politički ali finančni uradniki na slovenskem Štajerskem ne bi hoteli slovenski uradovati, treba jih je samo opominjati na gori omenjeni ministerski ukaz in ni misliti, da bi se mu upa protiviti kdo iz političkega ali finančnega uradnega osebja.

Jednaki ukazi za političke in finančne uradnike bili so v istem času izdani za Kranjsko in že večkrat pozneje objavljeni v našem listu. Ker v tem oziru na Kranjskem zdaj ni slišati o posebnih pritožbah in ker so nemškemu uradovanju največkrat krive stranke same in samoupravni organi: občine, okrajni cestni odbori, krajni in okrajni šolski sveti, ne zdi se nam treba, teh ukazov še jedenkrat objaviti.

Dokazali smo tedaj, da imamo Slovenci in sicer v vseh slovenskih pokrajinah na Štajerskem, Kranjskem, Koroškem, na Goriškem, Primorskem in v Istri ne le v članu XIX. zagotovljeno narodno ravnopravnost, ampak za vse sodnije v rečenih pokrajinah veljavne jezikovne naredbe. Prvi upor v uradniških krogih proti tem naredbam je izginil in ni več slišati, da bi se sodnijski uradniki protivili ministerskim naredbam zaradi tega, ker so le naredbe in ne zakoni. Narod naj tedaj povsod zahteva pravico svojemu jeziku, opiraje se na omenjene zakone in naredbe in nobeden uradnik mu je ne bode mogel odreči. Isto tako v političkem in finančnem uradovanju, katero se na Kranjskem, Štajerskem in Goriškem že zdaj vrši po večjem v zmislu ministerske naredbe od 6. avgusta 1867, le za Koroško in Istro, vsaj kolikor je nam znano, menda še ni take naredbe.

Konečno izrekamo željo, da naj bi so vsi jezikovni ukazi, ki se tičejo slovenskega uradovanja, zbirali in proglašali v posebni knjižici. In to delo pričakujemo od slovenskega političkega društva, katero naj bi se ustanovilo v slovenskem središču, v Ljubljani.

Deželni zbor kranjski.

(IX. seja dne 22. decembra 1885.)

(Dalje.)

Pri razpravi o predlogih gospodarskega odseka glede dolenske železnice poprime prvi besedo

LISTEK.

Charles Nodier.

(Spisal Ivan Železnikar.)

V literaturi francoski je na jako dobrem glasu Charles Nodier (porojen 1780 v Berançonu, umrl 1844) kot pripovedovalec in kot učenjak. Spisal je mnogo novel in romanov, bil izvrsten gramatik in leksikograf, kar pričajo njegova dela: „Dictionnaire universel de la langue française“, „Dictionnaire des onomatopées de la langue française“, „Éléments de linguistique“ itd., spisal je tudi malo, a jako slavno delo „Zadnji banket žirondistov“, v katerem je, opisovaje zadnji večer in klasične govore one jednoindvajsetorice, ki je v 31. dan oktobra 1793 pod nožem giljotine izdihnila hrabro svojo dušo, kakor sam pravi „nezakonito spajal dramo z zgodovino“.

Za nas Slovence pa je Charles Nodier posebne pomena. Bival je dlje časa mej nami, proučil je korenito vse naše razmere, običaje, naš značaj, bil upliven v javnem življenju ter se, kar je v tujih jako redko, tako iskreno zanimal za nas, da so

njegovi spisi pravi slavošpev Slovencev na Kranjskem, vsaj za francoske okupacije pod Napoleonom I.

Sprva bil je Nodier v Trstu, potem prišel je v Ljubljano, takratno stolico kraljestva ilirskega. Leta 1812. podelil mu je general Bertrand na mesto grofa Agapita službo bibliotekarja na takratni licealni knjižnici in kmalu potem bil je imenovan urednikom francoskega uradnega lista „Télégraphe officiel“, ki je izhajal, kakor v svojih „Spominih na republiko in na cesarstvo“ (zadnja izdaja iz l. 1872) sam pravi „v vseh treh deželnih literarnih jezikih“, to je: francoski, italijanski in nemški. Kakor Nodier pripoveduje, dodajal je pozneje temu listu skozi dva meseca prevod „v domačem, to je slovensko-vendškem jeziku“ (dans la langue vulgaire, c'est à dire en slave vindique). To je torej bil prvi slovenski dnevnik. Žal, da od tega dnevnika, oziroma slovenskega prevoda ni nikjer niti jednega izvoda dobiti. Vse, kar o tem vemo, je le na sicer popolnem verodostojno izpoved Nodierovo omejeno.

V označevanje Nodiera bodi mi dovoljeno priobčiti, kar piše sam o občevanji s takratnim generalnim guvernerjem Fouché-jem.

Kakor znano, imeli smo 4 francoske guvernerje. Prvi bil je Marmont, vojvoda Dubrovniški, fin, duhovit, liberalen mož. Drugi bil je general Bertrand, miren, previdno delujoč duh, vesten oskrbnik javnega premoženja, mož, čegar zmernost in poštenost je narod občudoval. Tretji guverner bil je Junot, star vojak, vrl, kakor njegovo ime, poln dobrih lastnostij, ki pa je naposled imel nesrečo, da je zblaznel.

Za Junotom prišel je Fouché. Njegovo ime ni bilo baš popularno, nastopil pa je v neugodnih razmerah. Prvi guverner Marmont predstavljal je izredno moč in slavo, ki bi bila imela biti zaščita in meja bodočega ilirskega kraljestva. (Napoleon I. je namreč kaj rad poudarjal, da se mora Ilirija povekšati z Bosno, Hercegovino in Črno goro, češ, to bi bila šahovna poteza proti Rusiji in proti Avstriji.) Drugi guverner general Bertrand, uredil je razmere mej zmagovalci in zmaganim duhom rednosti, spravljivosti in harmonije in skušal uživočvarjati vkupne interese.

(Dalje prih.)

nih del po njihovi volji imenovana. To je velika neumnost, katero je naš poslanec izustil. Mi bi se temu javkanju bolj čudili, ko bi prihajalo iz drugih ust, ker kolikor smo imeli prilike, z gospodom Aussererjem se seznaniti, mu moramo očitati, — prosimo ga samo, naj nam ne zameri, — da je jako plitev, in da ga te sodbe tudi njegovo doktorstvo filozofije rešiti ne more. Nemško-liberalni poslanec mora sedaj biti kričoč in nestrpljiv protivnik vsega, kar je nemško; drugih lastnostij mu ni treba. Če bode napočila spet doba zmernosti, ko bode delati z „uma svitlim mečem“, tedaj bode tudi doktora filozofije Ausserer-ja slave konec.

Kar pa se tiče omenjene učiteljice ročnih del, se nam zdi potrebno, sledeče objaviti: učiteljica, katero je naš poslanec imel na misli, je gospodičina Omulec na šoli Ptujске okolice. Omulec ne zna ne besedice slovenski, njene učenke pa ne besedice nemški; tako se v šoli učiteljica jezi nad otroki, ker je ne razumejo, otroci pa njo smešijo, kar jim nekaj razlaga, česar ne razumejo. Ali je to v prid pouku, to naj g. doktor filozofije Ausserer ugane. Ko je gđc. Omulecva na slovenski šoli nameščena bila, je precej sprevidela, da jej je znanje slovensčine potrebno, in naprosila je gospoda, da bi jo slovenski učil. Ko pa je naš okrajni šolski nadzornik g. Ranner to zvedel, rekel jej je, da jej ne treba slovenski se učiti, ker toliko, kolikor za občevanje s šolsko mladino potrebuje, se bode počasu od otrok samih privadila. več znati pa jej ni treba. In tako je zares storila. To so nazori našega okr. šolskega nadzornika. — Tudi o tem hočemo besedico izpregovoriti, kako je gđc. Omulecva učiteljica postala. Prosili sta poleg nje še dve učiteljici s izvrstnimi, precej boljšimi spričevali, kakor ga je gđc. Omulecva imela, obe dve sta tudi s spričevali izkazali, da sta slovenskega in nemškega jezika popolnem zmožni.

Gđc. Omulecva takega spričevala ni imela, ona je v svoji prošnji sama izrekla, da slovenski ne zna; in vendar je službo gđc. Omulecva dobila, a nobena izmed omenjenih dveh prositeljic. Tako deželni šolski svet proti Slovencem postopa.

Mnogokrat se sliši od kakega učitelja prosilca, če jaz le v „terno“ pridem, za daljše sem že oskrbljen, in to vsekdar takrat, če je učitelj Nemeč ali nemškutar, ker le toti imajo zaslonbo pri gospodu Rožek-u.

Dokler Slovenci ne bomo imeli zastopnika v deželnem šolskem svetu, in dokler bomo mi take šolske nadzornike na Spodnjem Štajerskem imeli, bode nam se zmiraj krivica godila.

Iz Ljutomera 6. januarja. [Izv. dop.] Zadnjega decembra preteklega leta je zadela naš trg in celi okraj nepričakovana nesreča; v sredo še popolnem zdrav, v četrtek v jutro na veke oči zatisnil gospod France Šrol, tukajšnji župnik šele 66 let star. Koliko upliva je imel pokojni, ki je bil podnačelnik okrajnemu zastopu in ud krajnemu in okrajnemu šolskemu svetu — kako spoštovan je bil sploh, se je videlo pri pogrebu v soboto 2. januarja. — Kot odličan narodnjak in vnet duhovnik, je pokojni sporočil svoje precejšnje premoženje blagim namenom ter v dotični oporoki 5. marca 1884 imenoval glavnim dedičem Mariborsko dijaško semenišče (Knabenseminar-Victorinum), katero bode vsled tega dobilo v roke blizu 10,000 gld.

Preteklo leto je pokojnemu veliko skrbi delalo grajenje oziroma povišanje tukajšnjega zvonika kajti farna Ljutomerska cerkev takorekoč ni imela zvonika, to je primernege. Po neumornem trudu in denarni požrtovalnosti pokojnega se je posrečilo dovršiti delo, ki bode tukajšnje farmane še v poznih letih spominjalo na umrlega Frana Šroba.

Kak udarec je zadel narodno stranko vsled smrti pokojnega ravno zdaj, ko so se Ljutomerski narodnjaki začeli zanimati za volitev v Ljutomerski občinski zastop, si lahko mislite.

Iz Krškega 3. januarja. [Izv. dop.] Svet bode morda mislil, da smo „Krcani“ zaspali ka-li? ker se o nas že toliko časa ni nič čitalo v kakšnem slovenskem časopisu. Res je, nekako mlačni smo postali, kajti zadnji dnevi minolega leta so bili za nas sicer viharji — in zbog tega tudi dopisnik ni upal v javne liste pisati, ker to bi bilo razburjenje le še bolj povečalo. Sedaj šele, ko so se duhovi pomirili, hočem zopet delo dopisnikovo nadaljevati. Toda čitatelji „Slov. Naroda“ naj ne mislijo, da bodo izvedeli kaj posebnih — ali tajnih dogodkov iz starega Krškega mesta; oh ne! Čisto navadne in nedolžne novice poročam danes. Nekaj

besed o društvenem življenju na Krškem... Naše „bralno društvo“ je sicer nekaj mesecev spalo —; a novi odbor za tekoče leto je na „Silvestrov večer“ pokazal, da hoče zamujeno popraviti. Društveniki so pač pravo zadeli, da so v odbor volili može, ki morejo „Krško bralno društvo“ zopet povzdigniti na stališče, na katerem je bilo pred leti. Pri zadnji večerici je bil spored, — vzlasti zabavno-komični — jako dobro sestavljen. Sicer smo slišali večinoma stare pesni, ter videli že nam znane igrokaze — a reči smem, da smo bili po vsem zadovoljni. Kratka opereta: „Graščak in kmeta“ občinstvu tako dopada, da nikoli ne more prenehati, po zvršitvi hvaliti jo. Vsaj drugače ni misliti, kajti graščak (g. P.) ve svojo igrulo tako izvrstno rešiti, kakor nihče drugi. Kdor pri igranju in petji njega opazuje, se gotovo zamisli v tisti nesrečni čas, ko so še graškaki drli in žulili uboge, njim podložne kmete. — Kmet Blaže (g. T.) je prvokrat pokazal, da ume izvrstno predstavljati jednake prizore; tudi ima jako lep glas! — Isto tako so se v pesni „Mihova ženitev“ vsi štirje prav dobro obnesli; posebno je ljudem dopadala različna kmetska obleka.

Vmes in s početka sta pa nas kratkočasila z igranjem na glasoviru, jako spretna igralca gg. T. in R.; ta dva pač zaslužita, da ja javno pohvalim, ker sta nas zabavala skoro do belega dne. Nežni spol je imel priliko plesati, ker godbo sta preskrbovala omenjena gospoda.

Posebno pozornost je mej občinstvom vzbujal „poljski jud“ (g. P.), ki je razpostavil v društveni sobi svoj „bazar“. Na prvi pogled sem zares mislil, da imam pred očmi kakšnega „Abrahamovega“ potomca — in šele glas njegov mi je povedal, da ga zopet „markira“ naš Šime. Tenorist naš g. V. je nam za ta večer preskrbel dve komični predstavi: „Das Gartenhaus“ in „Urša iz Lajha“, kar je nam v podobah kazal in dobro pel s pomočjo gg. P. in R. Pred plesom se je vršila „tombola“, za kojoj je odbor pripravil lepe dobitke. Spoznali smo, da mu ni toliko za dobiček, nego, — da se občinstvo sploh zabava — kar je popolnem pravilno in lepo.

Tudi smo izvedeli, da je novi odbor sklenil, vsako soboto napraviti plesne vaje. No, to smo že dolgo pogrešali — osobito je letošnji predpust za kaj tacega jako pripraven, ker je „masa“ dolg.

Le tako naj „odbor bralnega društva“ napreduje, kakor je pričel — in koncem leta bode — če že družega ne — za trud vsaj žel od zavednega Krškega občinstva — laskavo pohvalo. — Mislim, da sem za danes dovolj povedal. V tem smislu hočem nadaljevati in Vam, g. urednik, vse dogodke iz našega mesta, kakor tudi iz okolice, natančno — toda resnično in pravično poročati! —a—

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Ekscelenca grof Fran Coronini imenovan je predsednikom v ravnateljstvu orientalskega muzeja. Imenoval ga je nadvojvoda Karol Ludvik kot protektor zavoda.

— (V denašnji seji deželnega zbora) naznanil je deželni glavar, da je sklep deželnega zbora zaradi začasnega pobiranja deželnih doklad dobil Najvišje potrjenje. Potem se je reševal dnevni red do 1/2 ure popoldne. Bile so večinoma prošnje in oddelki poročila deželnega odbora na vrsti. Zanimiv je bil razgovor o prošnji občine Železniki zaradi pomanjkanja zdravnikov, o kateri je poročal g. poslanec župan Graselli, ter obširno razjasnil, koliko je zdravnikov na Kranjskem in kako pičlo število od leta do leta gine. Razgovora udeležil se je tudi deželni predsednik baron Winkler in poslanec dr. vitez Bleiweis-Trsteniški. Prihodnja seja je v ponedeljek.

— (Krajcarska podružnica „Narodnega Doma“ v Ljubljani.) Zopet nam je prijetna dolžnost, govoriti o neumornem delovanju vrlih Vrhničanov in je dostojno oceniti. Razpečali so, kot smo svoje dni že omenjali, že štiri krajcarske knjižice, tedaj primeroma največ. Prvi so pričeli z živo, uspešno agitacijo mej narodnim ženstvom ter prodali jedno celo knjižico narodnim Vrhniškim gospóm, drugo celo narodnim Vrhniškim gospicam. Evo! zopet novega sredstva na korist našemu podjetju, ki so je izumili narodni trgovci Vrhniški in ki je tudi že izvršujejo. Pri večjih trgovskih računih naj se izplačujejo goldinarji v denarji, čez ostali krajcarji pa z markami „Narodnega Doma“. Zdelo se nam je potrebno ta način nabiranja doneskov uvaževati in poudarjati, ker bi, če povsod dosledno ali pa

vsaj po previdnosti uporabljan, utegnil postati nov neusahljiv vir pomnoženju zaklada za zgradbo „Narodnega Doma“ v Ljubljani. Čast in hvala neumornim Vrhničanom, naj bi našli povsod obilo posnemalcev. Razpečanih imamo sedaj 35 krajcarskih knjižic. XXXIV. smo dobili pod števil 290. (poverjenik g. A. Ž.) iz Ljubljane, XXXV. pod števil 203. (poverjenik g. M. F.) iz Maribora. Lepo hvalo marljivima gg. nabiralcema! (Denar in oglasila pošiljati je blagajniku g. dr. Jos. Staretu, blagajniku „Narodnega Doma“ v Ljubljani.)

— (Matica Slovenska) je začela razpošiljati društvene knjige za 1885. leto. Ljubljanski udje jih dobivajo lahko od 8. do uštetega 12 t. m. vsaki dan od 11—12. ure dopoldne v društveni pisarni na Kongresnem trgu št. 7. I. nadstropje, po 12 jun. se jim bodo pa pošiljale na dom. Da se že skoro dospel do obče zaželjenega reda v plačevanju, bo Matica pobirala ob enem z razposlanimi knjigami tudi društvenino za letošnje leto. Kdor želi društvu pristopiti še za 1885. leto, dobi tudi še lahko knjige. Društvenikom 1883. leta, ki za 1884. leto udnine niso ponovili, ki imajo tedaj samo I. del Lovčevih zapiskov, bodi povedano, da se II. del tudi še vedno dobi proti kupnini 50 kr. Tudi društvenih knjig za 1884. leto sploh je še vedno nekoliko na razpolaganje. Da se od več strani izražani želji ustrezne, sta Letopisu za l. 1885. pridedjana tudi imenik in cenik vseh založnih knjig, s katerimi Matica še razpolaga.

— (Slovensko gledališče.) V torek predstavljali sta se igri: „Kdor se poslednji smeje!“ Gluma v 1 dejanji. Spisala Marija Knaufova, preložil Ivan Kalan, in „Trnje in lavor“, drama v 2 dejanjih, po Lefontu poslovenil F. Končan. Prvo igró predstavljali so gospic! Zvonarjeva, Giz. Nigrinova in gosp. Danilo tako gladko, da smo lahko pozabili na nekatere prisiljenosti v dejanji. Druge igre smo zaradi tega z zanimanjem pričakovali, ker sta v njej imela glavni ulogi gospica Mat. Nigrinova in g. Gorazd, kateri slednji ob troških dramatičnega društva obiskuje gledališko šolo na Dunaji. Podobar Rolla je izmed najboljših ulog Gorazdovih in dasi je še le par mesecev na Dunaji, bil je napredek že viden. Igral je izvrstno. Gospica Nigrinova (brat Stefano) bila je jako brdka prikazen, ter jako vzgledno predstavljala iskrega navdušenega mladeniča slikarja. Michel Angelo g. Kocelja bil je brez vsake hibe, vsaka poteza kazala je starega veščaka. Gospica Vertnikova (Eleonora) igrala je prav dobro, vendar bi bili želeli drugačno toaletto. Gg. Sršen, Slavko, Danilo, Perdán sodelovali so primerno. Mnogobrojno občinstvo bilo je jako zadovoljno in izzivalo je glavne igralce z živio in slavklici.

— („Sokola“ občni zbor.) Dasi so se nekateri člani, ki društveno delovanje kaj radi strogo kritikujejo, odlikovali po svoji odsotnosti, bil je vendar večerajšnji občni zbor „Sokola“ povoljno obiskan. Po nagovoru staroste g. Valentinčiča, ki je oziral se na delovanje preteklega leta, čital nam je blagajnik g. Geba svoje poročilo, kateremu povzamemo da je „Sokol“ imel 200 članov, 1925 gl. 39 kr. dohodkov, 1496 gl. 69 kr. izdatkov. Premoženja koncem m. l. bilo je 2451 gld. 72 kr. Pri točki: „Društvenikov nasveti in interpelacije“ govorili so gg. Jeločnik, Zagorjan, Dežman. Njih predlogi glede nakupa „igrišča“, glede vsprejemanja članov in da se prejšnji predtelovadci Kalíšnik, Mayer, Milavec in Mulaček povabijo in naprosijo, da zopet povzamejo prejšnjo svojo vspešno delavnost, vsprejeli so se brez ugovora. Pregledovalcema računov izvolita se gg. Jeločnik in Železnikar. Blagajniku g. Gebi in tajniku g. Bedenku, ki sta se odločno izrekla, da ne prevzmeta nobene izvolitve več, izreče se za vspešno in požrtovalno delovanje jednoglasna zahvala. Potem bila je volitev: Izvoljeni so: Starosto Ig. Valentinčič, podstarosto Srečko Nolli, blagajnikom P. Skalé. Odborniki: J. Paternoster, Armič, Jeločnik, Fink, Magolič, Schweiger. — V pomnoženi odbor za „Sokolovo maskarado“: gg. Dežman, Drenik, Druškovič, Duffé, Fink, Hanuš, Jeločnik, Turk, Zagorjan, Železnikar. Starosta g. Valentinčič izjavlja naposled, da volitev prevzame, se zahvaljuje na zopet izraženem jednoglasnem zaupanju in upa, da bode društvo po vzajemnem delovanju vspešno napredovalo.

— (Odlikovanje srčnosti.) Ko so lani valovi Ljubljance bili najsilnejši in je bilo vse barje

